

Keig' selle eest oh hoia siis
 Meid, Ma ja taewa Roja!
 Et olleks teigil kassin wiis,
 Mis kasso pattust saja?
 Üks hädda juit ja teine seält
 Ja waewa, wallo, nutto heält,
 Saab tõusma patto-merrest!

So hallastusse süggawus,
 Käib maast ja taewast läbbi;
 Kus tead pudust igganes,
 Seal sadad omma abbi:
 Keif merre-liiwa loed Sa!
 Nisamma wihma-pisad ka
 So silma ees on lahti.

Keif põllud kui ka heinamaad
 Lasf' omma leikust anda,
 Siis same nähha röömsad a'ad
 Ja sinno heldust tunda;
 Kui parrandame ommad wead,
 Siis jäggad Sinna meile head,
 Ka fell'gi aastal jälle.

Kus wannemad on ilma peält
 Jo küima hauda läinud,
 Seal kule laste nutto heält,
 Kell' käsji nenda läinud
 Ja juhata neid päwad, bõd
 Siin kima waggat ello-tred,
 Et Sinno peäle lootwad.

Kus lesked naesed seinawad,
 Kell' nõdrad lapsed toita,
 Ja iggawusses äggawad,
 Neil' wõtta armo näita
 So pühha helde armo wäest,
 Et abbi saaksid nende käest,
 Kell' Sinna rohkem annud.

Keif Ma ja kohto-wannemad,
 Kes rahwa heaks ja kasuks
 Siin kaitswad ommad allamad
 Jo nende õnneks, rõmuks:

Meid hoia omma armuga!
 Seit muudo wõttaks kurjaga,
 Üks teisel' kahjo teha!

Üks Ma, kus polleks wallitsust,
 Oh rahwas! moista isje,
 Nääks palju hädda, willetsust,
 Saaks huffatusse fisse:

Üks pettaks, risuks, tappaks teist,
 Et wimaks polleks ühte neist,
 Kes head teeks ehk mõtleks?

Kül kallis pühha sanna heäl,
 Meid wõttab õppetada,
 Ja õppetajad hüüdwad teäl:
 „Et laste leppitada“! —

Kui sebda keif ei olleks siin,
 Siis olleks teige rahwal piin
 Ja räkimatta hädda!